

висновок також підтверджує тезу про те, що новація має договірну природу.

Список використаних джерел:

1. Цивільне право України: Підручник: У 2 т. / Борисова В. І. (кер. авт. кол.), Баранова Л. М., Жилінкова І. В. та ш.; За заг. ред. В. І. Борисової, І. В. Спасибо-Фатєєвої, В. Л. Яроцького. - К.: Юрінком Інтер, 2007. - Т. 2. - 552 с.
2. Харитонов Є.О. Цивільний кодекс України: Коментар / Є.О. Харитонов, О.М. Калітенко. - Х.: ТОВ «Одіссей», 2003. - 856 с.
3. Эрделевский А.М. О прекращении обязательств новацией. // Законодательство. 2008. №1. - С. 30-36.
4. Сенін Ю. Л. Знаки та умови здійснення новації за цивільним законодавством України // Вісник Верховного Суду України. - 2012. - № 1. // Ю. Л. Сенін. - С.29-32

ПОНЯТТЯ СПОСОБІВ ЗАХИСТУ ЦИВІЛЬНИХ ПРАВ

Падун Роман Володимирович, здобувач кафедри цивільного права і процесу Національної академії внутрішніх справ

Питання визначення способи захисту цивільних прав тісним чином пов'язане з реалізацією права на захист. Необхідність у захисті цивільних прав і законних інтересів виникає у зв'язку з порушенням цих прав, зловживанням ними, невиконанням юридичних обов'язків, виникненням між сторонами спору про права та обов'язки і т.д.

Захист цивільних прав - одна з найважливіших категорій теорії цивільного та цивільного процесуального права. Поняття захисту цивільних прав є загальним для цивільного права та цивільного процесу [1, с. 5], хоча до теперішнього часу в теорії цивільного права немає достатньої ясності, що слід розуміти під захистом прав і законних інтересів.

Так, на думку Г.Я. Стоякіна, правовий захист включає в себе три моменти: видання норм, які встановлюють права та обов'язки, визначають порядок їх реалізації та захисту; діяльність суб'єктів по реалізації своїх прав і нарешті, діяльність з реалізації правових санкцій [2, с. 34]. Н.С. Малєїн розуміє правовий захист як систему юридичних норм, спрямованих на попередження правопорушень та усунення їх наслідків [3, с. 192].

На думку Т.І. Ілларіонової, цивільно-правовий захист постає як правова реакція на факт порушення права або охоронюваного законом інтересу, яка полягає у задоволенні претензії одного з суб'єктів, чий інтерес прийшов в зіткнення, з урахуванням факторів пріоритету прийомів припиняючого, охоронно-забезпечувального, відновного або еквівалентно-компенсаційного характеру [4, с. 10].

Захист цивільних прав коректно трактувати як діяльність щодо усунення перешкод у реалізації суб'єктивних прав. При такому підході можна, по-перше, виділити відносно самостійні види діяльності уповноважених осіб щодо захисту прав і, по-друге, встановити їх зв'язок і єдність, а захист прав, як особливий спосіб правового регулювання, стає багатоплановим.

У літературі зазначається, що за допомогою правового захисту відбувається: 1) відновлення попереднього стану потерпілого; 2) припинення порушення шляхом позбавлення акта (події) сили "регулятивного" юридичного факту; 3) охоронно-забезпечувальний вплив шляхом створення додаткових правових умов для безперешкодного здійснення порушених прав та інтересів; 4) еквівалентна компенсація порушених прав. При цьому найбільш повно і всебічно захист цивільних прав і законних інтересів досягається за допомогою цивільно-правових способів [4, с. 4].

Способи захисту суб'єктивних прав і охоронюваних законом інтересів, будучи матеріально-правовими за своєю природою, безпосереднім чином стикаються з цивільним судочинством тому, що захист права і охоронюваного законом інтересу - це кінцева мета діяльності суду в цивільному процесі. Можна навіть сказати, що вони знаходяться на стику цивільного матеріального та цивільного процесуального права.

Список використаних джерел:

1. Воложанин В.П. Несудебные формы разрешения гражданско-правовых споров. - Свердловск: Ср.-Уральск. книжн. изд-во, 1974. - 206 с.
2. Стоякин Г.Я. Понятие защиты гражданских прав. // Проблемы гражданско-правовой ответственности и защиты гражданских прав. - Свердловск: Свердловский юр. институт, 1973. - С. 30-45.
3. Малеин Н.С. Гражданский закон и права личности в СССР. - М.: Юрид. лит., 1981. - 214 с.
4. Илларионова Т.И. Система гражданско-правовых охранительных мер: Автореф. дисс... докт. юр. наук. - Свердловск: 1985. - 32 с.

ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА СУДОВОЇ СИСТЕМИ КУБІ

Ланцева Катерина В'ячеславівна, здобувач кафедри цивільного права і процесу Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: професор кафедри цивільного права і процесу Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук, старший науковий співробітник *Лов'як О.О.*

Основи судової системи закріплені в Конституції Кубі. Функція здійснення правосуддя належить народу і реалізується від його імені Верховним народним судом та іншими судами. Суді складають систему державних органів функціонально незалежних від будь-яких інших органів і підпорядковуються тільки Національній асамблеї народної влади та Державній раді (ст.122). Судді при здійсненні своїх функцій незалежні і підкоряються лише закону.

Відповідно до ст.124 Конституції Республіки Куба Верховний народний суд є вищою судовою інстанцією, і його рішення є остаточними. Через свою президію він здійснює законодавчу ініціативу і повноваження відповідно до регламенту, приймає рішення і видає правила, обов'язкові до виконання всіма народними судами, і на основі їх досвіду видає інструкції обов'язкового характеру для встановлення єдиної судової практики при тлумаченні і застосуванні закону.